

NÉZŐPONT

Mikor van kiért

KEDVES ZILAHY ENIKŐ

eniko.kedves@naplo.haon.hu

Ha ősze csavarodik a természet, avartakaróba burkolózik a föld, a kéményekből egyre gyakrabban kígyóznak a karcsú füstoszlopok, amikor reggel fázósan húzzuk össze magunkon a szvettert, este pedig jólesik a kályha melege, mindig eszembe jut egy gyermekkori emlék:

Tűz pattog a konyha spartheltjében, nagymama kopott hokedlit húz elé, a kamra rejtékéből előkerül a régi, fületlen vasfedő, amin szétfolyt gyertyacsonkok árválkodnak. Új gyertyákat tesz nagymama a régiék fölé, vaskosat, karcsút, nagyobbat és egészen aprót is, leülünk a parányi székre, nagymama remegő

kézzel oltja el a lámpát, majd meggyújtja a gyertyákat. Mellem kuporodik, és szép sorjában megnevezi valamennyit: a vaskos dédapámért ég, a karcsú a dédanyámért, az apró egy korán halt kisfiúért, a többi rokonra már nem emlékszem.

Mikor nagyobbacska lettem, kézen fogott nagymama, s együtt sétáltunk ki a temetőbe, ahol a sírokat vékony gyertyákkal raktuk körbe, s addig imádkozott, míg bele nem égtek a hant homokjába. Amikor nagymama örökre elköltözött közülünk, nagyon hiányoztak a november eleji

gyertyavilágos esték. Később azt is megértettem, miért.

A halottak napi gyertyagyújtás üzenetét igazából csak akkor érzi meg az ember, ha már van kiért meggyújtani az emlékezés mécsseit, van kiért kimenni a temetőbe, rendezgetni a virágokat, megállni a fejfa előtt, imát mormolva eltűnődni a gyertya- és mécszláng táncán. Eltűnődni és emlékezni. Emlékezni azokra, akik egykor fontosak voltak nekünk.

Így üzennek minden november elsején az e világiak az örökké élőknek.